

Manifestul unor tineri neimportanti

Colectivul Negru

18 mai 2014

Suntem o șleahță de tineri neimportanti. Nici dracu nu ne cunoaște, pentru că suntem ca oricare alt tânăr neimportant. Ne naștem dintr-o mamă, trăim într-o familie „fericită” sau disfuncțională, sau pur și simplu nu avem parte de așa ceva. Suntem români, maghiari, nemți, ucrainieni, romi, sârbi, evrei și cine știe câte alte etnii trăiesc pe teritoriul ocupat de statul român. Vorbim o limbă maternă, poate și una paternă, și cel puțin o limbă internațională.

Am fost la grădiniță, am învățat să ne jucăm în colectiv, să cântăm, să desenăm, să fim cuminiți. Din momentul în care ne-am născut, trăim într-o societate represivă și opresivă – care este ca atare din cauza opresivului și represivului statului, bisericii și a altor condiții internaționale. Am fost obligați să fim educați, civilizați, să uităm de ieșirile noastre animalice, care ele există acolo oricât de mult le-am masca cu cosmetice. Din primul moment, am devenit frustrați. Și tot din primul moment începem să fim individualizați, pierduți în spațiu, fără încredere în aproapele nostru, cel de lângă noi.

Am fost la școală, obligați fiind să învățăm multe lucruri care nu ne plăceau. Nu ne referim aici la a scrie, la a citi, la a număra – lucruri foarte importante, de altfel – ci mă refer la acele materii care niciodată nu ne-au fost de folos. Dar le-am învățat, pentru că așa dictează ideologia dominantă. Trebuie, căci altfel nu promovăm în ierarhia socială.

Tot timpul am fost puși la punct. Iar cei care aveau deja o frustrare ridicată, erau puși la colț, pedepsiți, fără ca cineva să se gândească de ce aveau aceste ieșiri. Poate aveau o familie de căcat, poate aveau o problemă din naștere. Nu, tu trebuie să fi ca și ceilalți. Trebuie să fi uniform precum sunt ceilalți. Nu ieși din linia ideologiei.

Dar, în paralel, suntem învățați să fim „unici”. Niciodată unici în mod natural, ci unici întru toate similitudinile sociale. Unicitatea asta constă în ce ne place (maindtearm sau alternativ), ce produse cumpărăm, cât de frumoși ne putem face, ce spații de consum frecventăm, ce mașină, telefon și apartament avem, ce vacanțe și unde ni le luăm. Fiecare vârstă are etapa proprie. Dar fiecare etapă este direct legată de consum și bani.

O dată cu pubertatea am început să bravăm. Pentru că până atunci nu puteam, eram prea mici, prea ușor de controlat și pus la punct de către părinți și de către școală. Unii am început să bem și să fumăm țigări, să mergem acasă târziu, să fugim câteva zile în alte orașe, alții să mai facem câte o boacăna, dar nimeni nu a stat să ne înțeleagă de ce facem asta. Am fost reprimați, oprimați de părinți, școală, și, dintr-o dată, și de către poliție. Asta ne-a cauzat și mai multe frustrări.

Frustrările astea se tot adună. Cei care au dat-o în bară – în ochii familiei, școlii, poliției – au fost luați dintre noi și duși în locuri „speciale” pentru copii „speciali”. Pe unii nu i-am mai văzut niciodată. Alții, când au crescut mai mari, și-au luat viața singuri, pentru că se simțeau singuri – căci nimeni nu a stat să-i înțeleagă.

Statul și gândirea de căcat a societății spune că asta e o „selecție naturală”. Doar cei puternici rezistă. Cei puternici pentru ce? Pentru a-și termina studiile și să ia o diplomă de căcat cu care se vor angaja într-un loc de muncă foarte prost plătit, unde sunt batjocoriți și exploatați de către șefi, cei care vor putea fi la fel ca și ceilalți, care vor pași linia ideologiei dominante, fără a perturba bunul mers al rahatului care se petrece în jurul nostru. Pentru „devianționiști” există organele de represiune și opresiune – poliția, jandarmeria, serviciile secrete, închisoarea, azilul, psihiatrul, psihologul...

Nu, asta e scopul primordial al omului: diplome, familie, muncă și taci din gură. Doar nu vrei să ai probleme.

Așa că suntem niște neimportanti. Cei importanți sunt la televizoare, în ziare, în filme. Artiști, mari cântăreți, tot felul de bufoni care-și determină viața în a fi vedete. Vedete după care tânjesc oamenii ca noi, cei neimportanti. Vrem să fim importanți precum sunt ei. Dar pentru asta trebuie să arătăm bine, să avem mașini, case, și fel și fel de porcării fără rost. Spre a le avea, avem nevoie de bani, așa că ne vindem sufletul și forța de muncă unor cretini a căror singur scop în viață e acela de a acumula bogății de pe spinarea celor ca și noi. Lucrăm zece ani, douăzeci, treizeci, patruzeci, toată viața noastră, ne pensionăm și ne dăm seama că niciodată nu am avut ceea ce ne-am fi dorit să avem. Așa că ne resemnăm. În cel mai bun caz avem copii și nepoți pe care-i vom îngriji și vom avea grijă să le creăm noi drumul către succesul pe care nu l-am avut noi niciodată. Le creăm frustrări, pe lângă cele care deja

le vor acapara de-alungul vieții. Îi dezumanizăm. Și asta doar dacă vom mai fi sănătoși fizic și psihic după atâtea decenii de exploatare.

Și în tot acest timp, în tot timpul în care ne certăm unii pe ceilalți, ne furem în gură, ne luptăm pentru privilegii, poziții, imagine, bani, statul, capitalismul și alte instituții își bat joc de noi.

Ei zic că din cauza noastră există criză economică, căci nu muncim destul. Din cauza noastră „poporul” e unul idiot, pentru că nu ne străduim prea mult ca să ne educăm plozii „handicapați”. Din cauza noastră există încălzire globală, atâtea distrugere, atâtea crime, atât rahat. Nu, statul și capitalismul nu au nici o vină. De fiecare dată când statul și capitalismul au nevoie de ajutor, apelează la noi, cretinii cei de zi cu zi, și noi ajutăm ca niște proști ce suntem, sperând la câteva privilegii în plus. Noi în continuare murim de foame și de frig și de singurătate, în timp ce alții mai bagă câteva milioane de euro în buzunar. Spre a fi „băieți de treabă”, ne mai dau un pix, un kil de zahăr, un spectacol, ca să uităm în ce rahat trăim. Iar când suntem deja bine dispuși, statul și capitalismul susțin că niște teroriști, niște inamici vor să ne ia toată bunăstarea asta (spectaculară și inexistentă, zicem noi). Așa că trebuie să mergem la război. Noi, cei muritori de foame, noi, tineriiăștia neimportanti, care toată viața noastră suntem obligați să trăim viața trasată de ideologia dominantă și nu de noi înșine. Așa că mergem să luptăm pentru patrie, pentru popor, pentru Capitalul Global, niciodată pentru noi înșine.

Asta în ciuda faptului că ei își bat joc de noi: nu ne oferă condițiile necesare unei vieți decente. Sistemul de sănătate se duce dracului, tot mai mulți oameni sunt bolnavi din cauza stresului cauzat de muncă, muncă, muncă, muncă, muncă, frustrări și frica față de organele de represiune și opresiune. Sistemul educațional se duce pe brânci, tot mai mulți oameni suntem îndobitociți, așa încât niciodată nu știm ceea ce am vrea să știm, ci doar ceea ce trebuie să știm pentru piața muncii – cum să fim docili, supuși unui șef, să tăcem din gură, să ne facem treaba, să luăm un salariu mizer, dar tot timpul să fim competitivi pentru mai mult, ceea ce înseamnă, întotdeauna mai mult profit șefului. Nici un profit pentru noi.

Iar în tot timpul asta, banii care în loc să meargă în beneficiul oamenilor, merg în opresiune și represiune. În cei de care să ne fie frică. Cu cât suntem mai proști și mai nesănătoși, cu atât devenim mai nervoși și frustrați, pe zi ce trece fiind tot mai „inamici” ai statului. Iar statul în loc să ne dez-inamicizeze, mai bine bagă bani în a ne ține în frâu. Șapte servicii secrete, o grămadă de poliție, jandarmerie, armată. Fel și fel de sisteme de supraveghere spre a fi ținuți în frâu precum niște oi.

Dar cine suntem noi? A, da, doar niște oameni neimportanti.

Așa că noi zicem, noi, tineri neimportanti: ne-am săturat de voi. Ne-am săturat de stat, de capitalism, de Uniunea Europeană, de Rusia, de tot ceea ce ne divizează tot mai mult, ne sărăcește, ne proteste, ne ține sub jug, opresați și înfometați după niște rahaturi de care nu avem nevoie. Ne-am săturat de războiul dintre etnii, nații, genuri, clase sociale. Noi zicem că acest război trebuie să fie o luptă de clasă, dar nu în stil vechi, de proletari și capitaliști. Da, capitaliștii, adică șefii (căci, în ciuda aparențelor, fie unii dintre ei de bun simț, tot câștigă foarte mulți bani de pe spinarea noastră), politicienii, bancherii, toți aceia care au dreptul asupra vieților noastre. Ei sunt inamicii noștri. Iar noi, ceilalți, trebuie să trecem de acea viziune stupidă a granițelor, a limitărilor etnice, economice. Trebuie să luptăm împotriva celor care ne oprează, nu doar aici, în teritoriul ocupat de statul român, ci pretutindeni, căci dacă dăm jos toată clasa conducătoare de aici, instant se pot face importuri de altundeva. Capitalismul e global, e descentralizat și se descurcă. Nu mai are nevoie de state, iar guvernele naționale sunt doar niște păpuși gonflabile, pe care le umflă doar atunci când poporul simte nevoia să fute ceva. Dacă păpușa se sparge, datorită juisării false a oamenilor, nu e nici o problemă. În orice moment se poate cumpăra o altă păpușă.

Așa că nouă să nu ne cereți să ridicăm armele pentru statul ăsta de care fugim cu toții. Nici nu mai știm unde să fugim. Peste tot e greu pentru noi, cei din linia întâi a producției de bunuri fără rost și bani. Nu ne cereți să lucrăm ca să reparăm ceea ce ați distrus voi, clasa conducătoare. Nu ne cereți să ne omorăm între noi doar ca să puteți avea motiv să creșteți numărul de polițiști, jandarmi, armată. În care tot noi ne angajăm, ca să ne câștigăm pâinea, după ce ne îndoctrinați cu cretinătatea cum că am servi poporul – pe când doar servim interesele politicienilor și a capitaliștilor.

Chiar mai bine: nu ne mai cereți nimica. E momentul ca noi să vă cerem vouă. E momentul să ne amintim cine suntem noi mai precis, că un individ cu mașină și casă cu etaj e egalul unui individ fără mașină care locuiește într-o cocioabă. E momentul să ne amintim că suntem cu toții niște opresați, niște frustrați îndotrinați de mici ca să fim folositori nu nouă, comunității, societății, ci producerii de marfă și bani. Bani care nu ne revin nouă, ci clasei conducătoare.

Ne doare undeva de partide. Am dori să le vedem pe toate abolite, fie ele așa-numit comuniste, fasciste, liberale, social-democrate, țărănistă și e o mai exista. Toate funcționează după același principiu de dominare, opresare și furt.

Ne doare undeva de stat, căci are doar rolul de a ne ține în frâu. De a ne ține frustrați. Există nenumărate exemple pe tot mapamondul unde societățile fără stat au un trai mult mai ridicat, o stare de spirit ridicată, mortalitate foarte scăzută, criminalitate aproape de 0, lucrează doar 4-5 ore pe zi, în scopul bunăstării comunității, și multe alte beneficii. Dacă e până acolo, acele societăți nici nu înțeleg conceptul de stat, căci li se pare a fi ceva redundant.

Ne doare undeva de capitalism, a cărui singur scop e acela de a exploata omul și natura doar de dragul profitului, iar când profitul nu mai apare, crează războaie spre a deschide noi piețe de desfacere. Afacerea războiului e una foarte profitabilă. Precum este cea a resurselor naturale și a forței de muncă.

E momentul să ne trezim și să distrugem ceea ce ne distruge!

Biblioteca Anarhistă

Colectivul Negru
Manifestul unor tineri neimportanți
18 mai 2014

ro.theanarchistlibrary.org